

højeste Grad en Erfaringsvidenskab, at den ikke bygges paa andet end, hvad der netop er Resultatet af samtlige de Erfaringer, der overhovedet gøres paa det Omraade, som ligger for. Om de Ting, vi her tale, foreligger f. Eks. det gule Tabelværk, som er omdelt til os. Det er nemlig det, der adskiller anden Behandling fra første Behandling, at naar vi allerede diskuterede dette Spørgsmaal ved første Behandling, og der blev fremsat forskellige Formodninger, f. Eks. fra min Side om, at Skatteligningen paa Landet var daarlig, at den ikke, som jeg tillod mig at udtrykke mig, paa nogen Maade kunde damptrawle Indtægterne paa Landet saaledes, som vi have været i Staa til det i København, var man den Gang kun henvist til spredte personlige Erfaringer, men nu viser det sig med statistisk Tydelighed og Uimodsigelighed, at det var os, som opkastede denne Tvivl, der havde Ret, og at det var den ærede Ordfører, som havde Uret.

Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) tyede til den Slags Argumenter at foreholde mig, at naar jeg forleden Dag hævdede, at man ikke burde gaa ud fra, at de industridrivende snød Staten, burde jeg heller ikke gaa ud fra, at Landbrugerne snød med deres Skatteangivelser. Den Slags Argumenter synes jeg, det ærede Medlem skulde overlade til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang), der f. Eks. udtalte, at naar jeg vilde have Brugsforeninger beskattede, var det i Kraft af et eller andet daarligt Motiv. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, der jo læser Fritz Jürgensen af og til, synes ikke at være kommen til det Sted, hvor der staar: Onkel Henrik siger, at man kan godt være anstændig, naar man selv vil. Den ærede Ordfører maa imidlertid huske eller burde have husket, at jeg ikke alene aldrig nogen Sinde har beskyldt Landbrugsstanden for at snyde, men udtrykkelig ved første Behandling har fralagt mig det. Det forekommer mig derfor, at den Slags Beskyldninger ikke burde kunne blive fremsat eller antydet fra noget Medlem i dette Ting. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de meget faa Linier, jeg derom sagde. Jeg udtalte: „Dette, jeg her har fremført, er ikke nogen Beskyldning eller Bebrejdelse mod Landbruget, men man kan ikke skjule, at Landbrugerne staa overfor en meget vanskelig Opgave, naar de skulle selvangive deres Indtægt“. Og senere sagde jeg: „Jeg vil derigennem vende tilbage til,

hvad jeg i mit første Foredrag sagde om Landbrugernes Skatteansættelse. Jeg sagde udtrykkelig — det vil jeg gerne endnu en Gang understrege —, at jeg ikke retter nogen Art af Beskyldning mod Landbrugerne for med Villie at ansætte deres Skatteindtægt for lavt. Jeg tror i det hele taget, at det store Flertal indenfor en hvilken som helst Stand her i Landet, man kan nævne, er hæderligt og samvittighedsfuldt. Det var saamænd heller ikke godt andet for Samfundet, ellers vilde det hænge daarligt sammen. Men det, jeg sagde, var kun dette — det vil jeg understrege meget stærkt —, at det i Landbruget har sin store Vanskelighed at opgive sin Skatteindtægt korrekt.“ Naar jeg altsaa udtrykkelig har forvaret mig imod denne Beskyldning, forekommer det mig, at jeg skulde være fri for en saadan Insinuation som den, der ligger i den ærede Ordførers Ord, og som bagefter kan benyttes paa Valgtribunen — naa, jeg bliver valgt i København, saa for saa vidt kan det være mig ligegyldigt. Men det kan dog aldrig være ligegyldigt, at en Mand, der staar i det offentlige Liv, bliver Genstand for Beskyldninger af en saadan graverende Art, naar de øjensynligt ere urigtige, idet han udtrykkelig har forvaret sig mod, at han skulde have den Opfattelse, som man vil beskyldte ham for.

Nej, jeg har kun peget paa den store Vanskelighed ved Skatteansættelsen paa Landet og har ment, at denne Vanskelighed var saa stor, at det var meget tvivlsomt, om den overhovedet lader sig overvinde. Men der vil jeg bøje mig for den praktiske Mands Skøn. Der maa den praktiske Mand, som daglig lever under de Forhold, selvfølgelig bedre vide Besked end jeg og vide, om man ved at faa Forholdene lavede om paa en anden Façon, ved at faa bedre Ligningsmyndigheder eller andre Organer kunde naa bedre Resultater og komme ud over de Vanskeligheder, som jeg mener ere saa store, at man hellere burde gaa til helt andre Skatter end en Skat paa Indtægt og Formue. Det er ogsaa en af de Grunde, hvorfor jeg er imod at køre videre paa Indkomst- og Formueskatten. Men der er i denne Sag kun to Standpunkter: Enten maa man tage denne Konsekvens af Vanskelighederne og sige: Vi kunne ikke være visse paa at overvinde disse Vanskeligheder, og som Følge deraf skride vi til andre Skatter, eller man maa gøre et alvorligt Forsøg paa at overvinde de Vanskeligheder, som nu have vist sig at være overvældende.